

زن، امید، مقاومت!

فاطمه خلیلی یگانه_کارشناسی تاریخ

تمام این سال‌ها که دنیا در جذابیت‌های سرمایه‌داری و خواسته‌های سکولاریسم، غرق بود، جوانانی آن سوی مرزها، در نوار غزه، مشت خالی خود را با سنگ پر کردند. درست زمانی که والت دیزنی برای کودکان از فانتزی‌های جنسیتی و زرق و برق خیالی، فیلم و انیمیشن می‌سازد، کودکان غزه از فنداق درنیامده، کفن می‌شوند! تورق صفحاتی از تاریخ، جنایت اسرائیل، که سال‌هاست شامل حال مسلمانان فلسطینی شده را آشکار می‌سازد.

رویکرد توحش‌گونه و به دور از انسانیت صهیونیست، امروز وجدان جهانی را به درد آورده است. دیگر کودک‌کشی‌ها و تجاوزات رژیم آپارتاید صهیونیستی بر کسی پوشیده نیست، مگر آن عده‌ای که دروغ‌های رسانه‌ای چشم آن‌ها را کور کرده و گوش‌های آن‌ها را کر.

همین لحظه در غزه اگر جنازه‌ی فرزندی به روی دستان مادر بلند نشود، فرزندان به پای پیکر بی‌جان خانواده‌ی خود، خون می‌گیرند. این چنین واقعیتی را چقدر از رسانه‌های خودفروخته و صفحات افرادی که نان به نرخ به روز می‌خورند، انعکاس داده می‌شود؟ مسئله این است که نسبت به ظلم‌های آشکاری که مسلمانان، دیروز در فرانسه و امروز در غزه متحمل می‌شوند، کنش‌های گزینشی اتفاق می‌افتد. شماری از سلبریتی‌ها و هنرمند‌ها، درحالی که می‌توانند فریاد رسا تری در حمایت از انسان‌های مظلوم فلسطین باشند، سکوت کرده‌اند. ریشه‌ی علت سکوت آن‌ها را می‌توان از دلسوزی پولی آن‌ها در بلوای سال گذشته، پیدا کرد. آن روزها که در کنگره‌های خارجی قیچی را کنار موی خود نشان می‌دادند و نقش دایه مهربان‌تر از مادر را برای زنان و دختران ایرانی درمی‌آوردند و دم از زن، حقوق و ظلم به آن می‌زدند، امروز چرا برای قتل عام زنان و کودکان فلسطینی صدایی بلند نمی‌شود؟

روزهایی را یاد داریم که رسانه‌ها از فوت زنانی با موهای بلوند و چشمان آبی در اوکراین، تیت‌هایی می‌زدند که گویا چنین جنایتی فراموش ناشدنی است. در طول تاریخ و مطالعات تاریخی، همواره نگاه اروپایی‌ها، برتری‌جویانه بوده است. رسانه امروز، افسار غرب زده‌هایی را گرفته است که رویکرد امپریالیستی رژیم‌های استعمارگر و استبدادی را به صورت تقلیدی، در پوشش یکسری روشنفکری‌ها، تایید کنند.

کار رژیم کودک‌کش صهیونیست، نسل‌کشی است. دیگر میان رود جاری خون شهدای غزه، دل نامسلمان هم به درد آمده است. دختران

ویژه‌نامه روز جهانی منع خشونت علیه زنان

و پسران دانشجو در سرتاسر دنیا، در دانشگاه خود یا به همراه مردم در خیابان‌ها، صدای مردم فلسطین شده‌اند. چنین پدیده‌ای درحالی است که عده‌ای مسلمان‌ها، همچنان خود را از بردگی دولت‌های غاصب غربی، رهایی نداده‌اند. اسرائیل شرک آشکار است! مقاومت فلسطینی‌ها به یاری خداوند سرانجام، نتیجه داده است که وجهه‌ی ساختگی زالویی چون اسرائیل، در دنیا فرو بریزد. خون شهدای غزه، چهره‌ی دروغین صهیونیست‌ها را شست و زشتی جنایات آن را، بی‌پرده به انسان‌ها نشان داده است.

زنان در غزه ستون‌های مقاومتی هستند که ظلم را نپذیرفته و مظلومانه تکه‌های خانواده‌ی خود را جمع می‌کنند. حق کودکان در هر کجای کره‌ی زمین، زندگی است. حق زنان در غزه، آزادی و زندگی است، همان آزادی که اسرائیل ملعون سال‌هاست از آن‌ها گرفته است؛ به این جهت است که روز منع خشونت علیه زنان، در غزه معنا ندارد، وقتی عده‌ای این ظلم آشکار را منکر می‌شوند درحالی که کودکان از جراحات‌های زیاد می‌میرند و زنان با شرایط سخت و غیربهداشتی، نوزادانی را به دنیا می‌آورند که حیات هیچ یک، تضمین شده نیست.

روز منع خشونت علیه زنان را رژیم صهیونیست و دوستان او، درحالی در سرزمین زیتون بی‌معنا کرده‌اند که مپ‌ها به دختران و پسران، فرصت فکر به آینده را نمی‌دهد و آنان را از حق مسلم رشد و تلاش و پیشرفت علمی و فردی، محروم می‌سازد.

بنا به وظیفه‌ی مسلمانی ما و مسئولیت انسان دوستانه، می‌بایست صدای مردمی بشویم که رسانه‌های خودفروخته با چنگال‌های خونین خود، صدای آنان را از زیر آوار مساجد و خانه‌های خود، مدارس و دانشگاه، بیمارستان و پناهگاه‌هایی که در عرض بیست و چهار ساعت، تخریب می‌شوند، خفه نگه داشته‌اند.

غرب و حرمان زنان از زنانگی

● نرگس عابدینی کارشناسی مطالعات خانواده

کتاب نامتناهی تاریخ بشریت را اگر با نگرشی منصفانه بنگریم؛ وضعیت زنان در تمام ادوار گذشته و حتی در جهان مدرن که با رنگ و لعاب آزادی و برابری صورت خود را با سیلی سرخ ننگه می‌دارد؛ تغییر و تحولات بسیاری را از سر گذرانده است. زنان قبل از انقلاب صنعتی، در جهان غرب از ساده‌ترین حقوق عادی خود محروم بوده و هویت ایشان با مردان تعریف می‌گشت؛ در واقع انسانیت زنان کاملاً به فراموشی سپرده شده بود و به واسطه آنچه که مردان و سرمایه‌داران در جهت تامین منافع خود دیده بودند، حاضر شدند که هزینه‌ای دهند و آن، حضور و قبول زنان به عنوان جزئی از جامعه، به طور رسمی بود؛ اما نه آنطور که در شان و شخصیت یک انسان و زن است؛ بلکه آنطور که آن‌ها خواستند این حضور و بروز شکل گرفت، و حقیقتاً بدترین حالت خشونت و ظلم علیه زنان از این نقطه‌ی تاریخ آغاز گشت؛ در اصل این ظلم که تدریجی و چراغ خاموش بر زنان تحمیل شد، خیانتی نه تنها به زنان بلکه خنجری برای کشتن انسانیت و نابودی جامعه بود. زنان نیز در این میان تحت تاثیر تحولات آنی و پر زرق و برق که حرف از آزادی و حقوق زنان می‌زند، دچار خودباختگی شدند و غافل از ماهیت تمام این شعارهای پوچ، به خیال‌رهایی از پدرسالاری حاکم، تن به بردگی‌ای متفاوت دادند؛ بردگی‌ای که این بار زنانگی‌ها را از او جدا کرد و راه را در برابری با مردان، برای وی ترسیم می‌کرد. تمام آنچه که از بطن غرب در جهت دفاع از

حقوق زنان ریشه بگیرد، کاملاً امری ضد زن است؛ زیرا زنان زیر بار دوگانگی‌هایی که با طبیعت و فطرت خود و آنچه به نام آزادی و برابری در جامعه تعریف میشود؛ له شده‌اند. در جهان امروزی دیگر زنان نه محدودیت خانواده را دارند و نه به لحاظ حقوق، از حقوق اولیه یک انسان محروم هستند. به واقع تمام آن مشکلات به ظاهر حل شده است، لکن خشونتی جایگزین شده که مانند زهر، تدریجاً هویت زنانه را از درون تخریب می‌کند. مطرح شدن حق کار، حق سقط جنین و داشتن روابط آزاد، جنبش‌های گوناگون پیرامون آزادی زنان با مطالبه منع خشونت علیه زنان و دختران، تا آزادی‌هایی پیرامون جایگزینی ازدواج و پدیدار شدن انواع گرایش‌های پوچ ضد انسانی، همه نوعی خشونت و نقض انسانیت است که تا بحال نه تنها وضعیت زنان را سامان نبخشید، بلکه وی را از ذات خود دور کرده و دو راس اساسی جامعه که زن و مرد هستند و وظیفه تحکیم بخشی و تداوم نسل و جامعه را دارند، در مقابل هم قرار داده است و هیچ‌گونه راهی در ایدئولوژی غربی نمی‌تواند چنین وضعیتی را حل کند؛ جالب آنجا است که تصور یا تظاهر می‌کنند که با دست و پا زدن و انکار واقعیت می‌توانند از این باتلاق خود ساخته که نام آن سکولار، لیبرالیسم یا هر چیز دیگری است؛ خارج شوند.

انجمن اسلامی دانشگاه الزهرا (س) در صفحات مجازی:

@anjoman_islami_alzahra

@anjomanalzahra

شماره تماس: ۰۹۱۳۹۹۶۸۶۱۱ / ۰۲۶۸۰۴۸۰۲۱۸۸

صاحب امتیاز: انجمن اسلامی دانشجویان دانشگاه الزهرا (س)

مدیر مسئول: نرگس عابدینی

سردبیر: فاطمه خلیلی یگانه

صفحه آرا: زهرا عسکری